

عنوان مقاله:

سنجش درجه توسعه یافتگی شهرستان های خوزستان با مدل شاخص توسعه انسانی (HDI)

محل انتشار:

اولین همایش ملی جغرافیا، شهرسازی و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محمدعلی فیروزی - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید چمران اهواز

سعید امانپور - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید چمران اهواز

رضا نظریور دزکی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید چمران اهواز

سعید حیدری نیا - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

یکی از مباحث اساسی در طراحی نظام برنامه ریزی جامع اقتصادی- اجتماعی، مسئله توسعه متوازن است که می تواند در قالب توسعه متعادل مناطق مطرح شود؛ و برای ایجاد این تعادل بین مناطق، برنامه ریزی منطقه ای مطرح شده که اولین گام آن؛ شناخت نابرابری های نواحی مختلف است. در این بین سطح بندی توسعه، روشی برای سنجش توسعه مناطق است که وضعیت مناطق را نسبت به یکدیگر از نظر سطح توسعه مشخص می کند و در نهایت در برنامه ریزی توسعه مناطق، مناطق نیازمند و کمتر توسعه یافته تعیین و از نابرابری مناطق جلوگیری می شود. هدف این تحقیق، تعیین سطح توسعه یافتگی شهرستان های استان خوزستان در سال 1385 می باشد. به این منظور 28 شاخص در قالب 4 بخش اقتصادی- اجتماعی، آموزشی- جمعیتی، بهداشتی درمانی و امکانات رفاهی انتخاب شده اند. روش تحقیق، توصیفی- تحلیلی و با استفاده از مدل شاخص توسعه انسانی (HDI) می باشد. یافته های تحقیق نشان داده اند که 1- میان شهرستان های استان خوزستان از لحاظ توسعه یافتگی، نابرابری وجود دارد، اما شدید نمی باشد. چرا که 65 درصد شهرستان ها دارای توسعه متوسط و تنها 35 درصد آنها در دو طبقه توسعه یافته و با توسعه یافتگی کم قرار گرفته اند 2- الگوی توسعه منطقه ای در استان خوزستان بر خلاف 1 الگوی مناطق کشورهای در حال توسعه، مرکز- پیرامون نمی باشد. در این میان شهرستان های بهبهان با شاخص 0.729 در رتبه اول و شادگان با شاخص 0.239 رتبه آخر را کسب نموده اند.

کلمات کلیدی:

سطح توسعه یافتگی، شاخص توسعه انسانی، مدل مرکز- پیرامون، برنامه ریزی منطقه ای، استان خوزستان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/266912>

